

Момъкътъ отговори. че, като царски синъ, не
знае какъ става това. Тогава пустинникътъ колѣ-
ничи, за да покаже на неопитния и въ тоя мигъ
царския синъ извади мечъ си и му отрѣза главата.

Съ дивъ ревъ пустинникътъ се прострѣ на земята.
Начаса главитѣ се съединиха съ тѣлата си. И,
ако по-рано, когато бѣха безъ тѣла, се смѣха, сега
още по-весело се смѣха, като се освободиха и ра-
достно танцуваха около трупа на стареца.

И двамата братя се върнаха честито въ бащи-
нитѣ си владѣния, ожениха се, заедно царуваха и
бѣха доволни до края на живота си

Любомиръ Бобевски.

Зима.

Мъгли се стелятъ гъсти,
Върлува мразъ и студъ,
Срѣдъ тѣхъ се просекъ лута
Огъ никого нечутъ.
Той скита, проси, стене,
Ржка прѣтѣга намъ
Отминатъ и отритнатъ,
За укоръ и за срамъ.
А зимата незнае
Далеченъ, близъкъ, свой,
Нешастнигъ убива
Тя съ вълчи стрѣвъ и вой!

